

Basic Japanese

ภาษาญี่ปุ่นปัจจุบันระดับต้น ระดับ JLPT N5

初級・日本語能力試験対策N5 (上)

Basic Japanese

ภาษาญี่ปุ่นปัจจุบันระดับต้น ระดับ JLPT N5

คมกฤษ ไตรศุภโชค เขียน

ฉบับ 01/2019

ไม่อนุญาตให้คัดลอก ดัดแปลง แก้ไข หรือทำสำเนาข้อความ
และเอกสารประกอบการเรียนใด ๆ ที่จัดทำขึ้นโดยทาง Pittarii! ไปเผยแพร่ต่อ เด็ดขาด

ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

ในสมัยโบราณ ประเทศญี่ปุ่นรับเอาตัวอักษรมาจากประเทศจีน จึงใช้อักษรจีนเขียนภาษาของตนเอง แต่อักษรจีนที่เป็นอักษรภาพก็ไม่สามารถสื่อความหมายหรือถอดเสียงของภาษาญี่ปุ่นได้ และยังมี ความซับซ้อน จึงเกิดการประดิษฐ์อักษรญี่ปุ่น หรือ **คะนะ** ขึ้นใหม่ 2 ชนิด เพื่อเสริมความหมายอักษรจีน ให้ชัดเจนขึ้น คือมีอักษรคะตะกะนะ และอักษรฮิระงะนะ เกิดขึ้นมาใช้ควบคู่กับอักษรจีน ตามลำดับ

ในปัจจุบัน ตัวอักษรในภาษาญี่ปุ่นจึงมีทั้งหมด 3 ชนิด ได้แก่ อักษรฮิระงะนะ อักษรคะตะกะนะ และอักษรจีนแบบญี่ปุ่น (คันจิ)

อักษรฮิระงะนะ (Hiragana) เกิดจากการนำตัวอักษรจีนมาเขียนหวัดๆ ด้วยพู่กัน เพื่อให้นางสนม ในวังหลวงใช้เขียนหนังสือ จึงมีลายเส้นที่อ่อนช้อย และมีความเป็นผู้หญิง ความน่ารักในตัว

ในสมัยก่อนสงครามโลก ไม่นิยมใช้อักษรฮิระงะนะนัก เนื่องจากขุนนางและปัญญาชนมองว่าเป็น อักษรของสตรี จึงเลี่ยงไปใช้อักษรจีนและอักษรคะตะกะนะเป็นหลัก แต่ปัจจุบัน อักษรฮิระงะนะถูกใช้ อย่างแพร่หลายหลังการปฏิรูปการศึกษา และเป็นอักษรชุดแรกที่เด็กญี่ปุ่นจะได้เรียน และใช้เขียน ภาษาญี่ปุ่นในแทบทุกประโยค

อักษรคะตะกะนะ (Katakana) เกิดขึ้นจากการเขียนและย่อเส้นของอักษรจีนให้สั้นลง เพื่อใช้เขียน พระคำภีร์ในศาสนาพุทธได้สะดวกขึ้น จึงมีลายเส้นที่ตรงและหนักแน่น ให้ความรู้สึกแน่นยำ ชัดเจน และดูเป็นผู้ชายมากกว่าอักษรฮิระงะนะ

อักษรจีนในภาษาญี่ปุ่น หรือคันจิ (Kanji) ถูกปรับปรุงให้ง่ายขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง โดยย่อ ส่วนที่ซับซ้อน ในตัวอักษรที่ใช้บ่อยๆ ลง แต่ยังคงความสวยงามเอาไว้ โดยฝั่งญี่ปุ่นจะเน้นความ ชัดเจนและความสวยงามของตัวอักษร ต่างจากแนวทางของสาธารณรัฐประชาชนจีน (จีนแผ่นดินใหญ่) ที่ย่อส่วนประกอบของตัวอักษรทุกตัว และเลือกอักษรที่เขียนง่ายสุดเป็นหลักก่อน

ทำให้ปัจจุบัน อักษรจีนของญี่ปุ่นมีความแตกต่างจากในประเทศอื่นๆ

ในขณะที่ได้หวัน ฮองกง มาเก๊า เกาหลีใต้ และชุมชนชาวจีนโพ้นทะเลในหลายประเทศรวมถึงส่วนใหญ่ ในประเทศไทย ยังคงใช้อักษรจีนดั้งเดิมแต่สมัยโบราณ แต่ในจีนแผ่นดินใหญ่ มาเลเซีย และสิงคโปร์ เลือกใช้อักษรจีนแบบย่อเป็นหลัก ซึ่งทั้งสองรูปแบบ มีความแตกต่างจากอักษรจีนในประเทศญี่ปุ่น

อักษรฮิระงะนะ

ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น ทั้งตัวอักษรฮิระงะนะ และคะตะกะนะ ทุกตัวออกเสียง 1 พยางค์เสมอ โดยออกเสียงสั้น คล้ายสระอะในภาษาไทย

อักษรฮิระงะนะ เดิมมีทั้งหมด 50 ตัว เรียกเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า ^{ごじゅうおん} 五十音 gojūon (โกะจูอง หมายความว่า ห้าสิบเสียง) แต่ปัจจุบันมีอักษรบางตัวไม่ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเหลือใช้ทั่วไปทั้งหมด 46 ตัว ตามตาราง ลักษณะเดียวกับการไม่นำ ข.ขวด และ ค.คน มาใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

ตัวอักษรในวรรค u ทั้งหมด จะออกเสียงกึ่งๆ ระหว่างสระอุ และสระอีในภาษาไทย ส่วนตัวอักษรในวรรค ra จะออกเสียงคล้าย ล,ลิง มากกว่า ร.เรือ โดยไม่ต้องกระดกลิ้น

เนื่องจากอักษรหลายตัวในภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถเทียบเสียงเป็นภาษาไทยได้ 100% ในแบบเรียนนี้ จะใช้หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของราชบัณฑิตยสถาน ปีพ.ศ. 2561 และการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับธรรมชาติภาษา และให้สังเกตการถอดเสียงเป็นอักษรโรมัน (โรมะจิ) เป็นหลัก

あ	い	う	え	お
a อะ	i อี	u อุ (อี)	e เอะ	o โอะ
か	き	く	け	こ
ka คะ (กะ)	ki คี (กี)	ku คุ (กุ)	ke เคะ (เกะ)	ko โคะ (โกะ)
さ	し	す	せ	そ
sa ซะ (สะ)	shi ชิ	su ซุ (ซี, สุ, ลี)	se เซะ (เสะ)	so โซะ (โสะ)
た	ち	つ	て	と
ta ทะ (ตะ)	chi จี (ชิ, ซิจิ)	tsu ลี (ตลึ)	te เทะ (เตะ)	to โทะ (โตะ)

な	に	ぬ	ね	の
na นะ	ni นึ	nu นุ	ne เนะ	no โนะ
は	ひ	ふ	へ	ほ
ha ฮะ	hi ฮึ	hu / fu ฮุ (ฟู)	he เฮะ (เอะ)	ho โฮะ
ま	み	む	め	も
ma มะ	mi มิ	mu มุ	me เมะ	mo โมะ
や		ゆ		よ
ya ยะ		yu ยู		yo โยะ
ら	り	る	れ	ろ
ra ละ (ระ)	ri ลึ (ริ)	ru ลุ (รุ)	re เละ (เระ)	ro โละ (โระ)
わ				を
wa วะ				wo โอะ (โวะ)
				ん
				n อึ๊ง (อึ้น, m อึ้ม)

เสียงขุ่น เสียงยาว เสียงควบ

การออกเสียงภาษาญี่ปุ่น นอกจากเสียงตัวอักษรปกติ ที่ออกเสียงค่อนข้างสั้นแล้ว ยังมี **เสียงขุ่น**, **เสียงยาว**, **เสียงควบกล้ำ** และ**หลักการออกเสียงตัวสะกดเพิ่มเติม** โดยมีหลักการเขียนตัวอักษร ดังนี้

เสียงขุ่น

เสียงขุ่นในภาษาญี่ปุ่น ออกเสียงโดยทำให้เส้นเสียงในลำคอสั้น คล้ายเสียงตัว J และตัว Z ในภาษาอังกฤษ และเวลาเขียน จะใช้อักษร 「ㇰ」 (Dakuon หรือ Tenten) กำกับที่มุมบนขวาตัวอักษร ทำให้พยัญชนะต้นในแต่ละพยางค์ที่พูดเปลี่ยนเสียงไป โดยตัวอักษรที่ใช้เครื่องหมายทั้งสองตัว มีดังนี้

か き く け こ が ぎ ぐ げ ぞ

ka ki ku ke ko → ga gi gu ge go

คะ คิ คุ เคะ โคะ หงะ หจิ หงุ เหงะ โหงะ (หรือ กะ กิ คุ เกะ โกะ ที่ออกเสียงสั้นๆ)

จะเห็นว่าเสียง K เปลี่ยนเป็นเสียง G เมื่อใช้ตัวอักษร 「ㇰ」 (Dakuon หรือ Tenten) กำกับ และเสียง G ในภาษาญี่ปุ่น ออกเสียงกึ่งๆ ระหว่าง ก.ไก่ กับ ง.งู ในภาษาไทย ซึ่งปกติไม่มีเสียงนี้ ในภาษาไทย จึงเทียบเป็นอักษรไทยได้ลำบาก

さ し す せ そ ざ じ ず ぜ ぞ

sa shi su se so → za ji zu ze zo

ซะ ชิ ซู เซะ โซะ สะ จิ สึ เสะ โสะ (ออกเสียงสั้นในลำคอทั้งหมด)

เสียง Z ในภาษาญี่ปุ่น ออกเสียงเหมือนตัว Z ในภาษาอังกฤษ ซึ่งสั้นในลำคอทั้งหมด โดยตัว じ ออกเสียงคล้ายตัว J ในภาษาอังกฤษ (เป็น “จิ”) แบบมีลมพ่นตามไรฟัน ซึ่งเสียงในวรรณคดีทั้งหมด ก็ไม่มีในภาษาไทยเช่นกัน

เมื่อเติม **Dakuon** หรือ **Tenten** 「ㄷ ㄸ」

- วรรณค Ka (เสียง ค, ก) เปลี่ยนเป็นเสียง Ga (ใกล้เคียงกับเสียง หง. หรือ ก.ไก่ สั้นๆ)
- วรรณค Sa (เสียง ซ, ส ออกไรฟัน) → Za (เสียงสั้นขึ้น ออกไรฟันเหมือนเดิม)
- วรรณค Ta (เสียง ท, ต) → Da (เสียง ด.)
- วรรณค Ha (เสียง ฮ) → Ba (เสียง บ.)

เมื่อเติม **Handakuon** หรือ **Maru** 「ㅇ」

- วรรณค Ha (เสียง ฮ) → Pa (เสียง พ, ป.)

เสียงยาว

โดยปกติตัวอักษรญี่ปุ่น 1 ตัว จะออกเสียงสั้นๆ 1 พยางค์ แต่หากท้ายตัวอักษรฮิระงานะ มีการประสมอักษร あ、い、う、え、お (a, i, u, e, o อะ อิ อุ เอะ โอะ) ต่อท้าย จะออกเสียงยาวขึ้น และเน้นเสียงเหมือนเป็นพยางค์เดียวกัน คล้ายกับสระเสียงสั้น และเสียงยาวในภาษาไทย

โดยปกติแล้ว อักษรที่มีเสียงสระเดียวกัน ประสมกัน จะได้อักษรเสียงยาวขึ้น เช่น

เสียง a + a	อะ + อะ	เป็น ā, aa	อา
เสียง i + i	อิ + อิ	เป็น ī, ii	อี
เสียง u + u	อุ + อุ (หรือ อี + อี)	เป็น ū, uu	อู (หรือ อือ)
เสียง e + e	เอะ + เอะ	เป็น ē, ee	เอ
เสียง o + o	โอะ + โอะ	เป็น ō, oo	โอ

และยังมีเสียงยาวที่เกิดจากการประสมอักษรและสระคนละตัวกัน อีก 2 กรณี ดังนี้

เสียง e + i	เอะ + อิ	เป็น ē, ei	เอ (ไม่ออกเสียงหนักเท่า เอย์ แบบภาษาอังกฤษ)
เสียง o + u	โอะ + อุ	เป็น ō, ou	โอ (ไม่นิยมห่อปากจนเป็นเสียง โอว)

อักษรคะตะกะนะ

อักษรคะตะกะนะ เดิมมีทั้งหมด 50 ตัว แต่ปัจจุบันมีอักษรบางตัวไม่ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเหลือใช้ทั่วไปทั้งหมด 46 ตัว เหมือนอักษรฮิระะนะงะเช่นเดียวกัน โดยเป็นชุดอักษรที่ใช้เขียนเน้นข้อความ หรือเขียนคำยืมจากภาษาต่างประเทศ

ア	イ	ウ	エ	オ
a อะ	i อี	u อุ (อึ)	e เอะ	o โอะ
カ	キ	ク	ケ	コ
ka คะ (กะ)	ki คิ (กิ)	ku คุ (กุ)	ke เคะ (เกะ)	ko โคะ (โกะ)
サ	シ	ス	セ	ソ
sa ซะ (สะ)	shi ชิ	su ซุ (ซึ, สุ, สึ)	se เซะ (เสะ)	so โซะ (โสะ)
タ	チ	ツ	テ	ト
ta ทะ (ตะ)	chi จิ (ชิ, ชิจิ)	tsu ตี (ตลึ)	te เทะ (เตะ)	to โทะ (โตะ)
ナ	ニ	ヌ	ネ	ノ
na นะ	ni นิ	nu นุ	ne เนะ	no โนะ
ハ	ヒ	フ	ヘ	ホ
ha ฮะ	hi ฮิ	hu / fu ฮุ (ฟู)	he เฮะ (เอะ)	ho โฮะ

マ	ミ	ム	メ	モ
ma มะ	mi มิ	mu มุ	me เมะ	mo โมะ
ヤ		ユ		ヨ
ya ยะ		yu ยู		yo โยะ
ラ	リ	ル	レ	ロ
ra ละ (ระ)	ri ลี (ริ)	ru ลุ (รุ)	re เละ (เระ)	ro โละ (โระ)
ワ				ヲ
wa วะ				wo โอะ (โวะ)
				ン
				n อึ่ง (อึ้น, m อีม)

ทั้งอักษรฮิระะงะนะ และอักษรคะตะกะนะ สามารถใช้ทดแทนกันได้เสมอ ตามความนิยมและความรู้สึก โดยอักษรในวรรคและสระเดียวกัน จะออกเสียงเหมือนกันทุกประการ

ตัวเลขในภาษาญี่ปุ่น

คนญี่ปุ่นใช้ตัวเลขฮินดูอารบิกเป็นปกติในชีวิตประจำวันเหมือนประเทศอื่นทั่วโลก แต่ก็มีวิธีการเขียนที่แตกต่างจากคนไทยอยู่พอสมควร เราควรรู้วิธีการเขียนแบบคนญี่ปุ่นไว้ หากต้องกรอกเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวเลขเป็นภาษาญี่ปุ่น จะได้กรอกได้ชัดเจน และไม่เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร

ปกติ คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเขียนเลข **1 ไม่มีหัว** แบบนี้ _____

เลข **2** และ **3** นั้นเขียนคล้ายคนไทยและประเทศอื่นๆ

เลข **4** สามารถเขียนได้ **2** แบบ คือ _____ และ _____ แทบไม่มีใครเขียน _____

เลข **5** และ **6** เขียนตามปกติ ไม่ต้องม้วนหัวเลขหกมากนัก

เลข **7** ของคนญี่ปุ่นมักจะมีหัว แบบนี้ _____ จะไม่เขียนแบบนี้ _____ เหมือนคนไทยบางคน

ส่วนเลข **8, 9** และ **0** เขียนคล้ายสากลโลก ตามปกติที่เราเขียนกัน

ลองเขียนเลข **1-9** และเลข **0** แบบคนญี่ปุ่นในกรอบสี่เหลี่ยมด้านล่างนี้ดู

นอกจากนั้นคนญี่ปุ่นยังใช้ “**ตัวเลขจีน**” ในชีวิตประจำวัน โดยนำมาเขียนในบริบทที่ต้องการความเป็นญี่ปุ่น เช่น ตามป้ายราคาร้านอาหารญี่ปุ่น โดยเฉพาะอาหารชาววัง หรือตามป้ายสถานที่โบราณต่างๆ

นี่คือตัวเลขจีน เลข **1-9** ตามลำดับ

一 二 三 四 五 六 七 八 九

ตัวเลขจีนในภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน

#	อักษรจีน	คำอ่านญี่ปุ่น	อักษรโรมัน	ความหมาย
1	一	いち	ichi	หนึ่ง
2	二	に	ni	สอง
3	三	さん	san	สาม
4	四	よん、し	yon, shi	สี่ (ปกติอ่าน yon)
5	五	ご	go	ห้า
6	六	ろく	roku	หก
7	七	なな、しち	nana, shichi	เจ็ด (ปกติอ่าน nana)
8	八	はち	hachi	แปด
9	九	きゅう	kyū	เก้า
10	十	じゅう	jū	สิบ
11	〇 หรือ 零	ゼロ หรือ れい	zero หรือ rei	ศูนย์ (ดูคำอธิบายหน้าถัดไป)
12	百	ひゃく	hyaku	ร้อย, หนึ่งร้อย
13	千	せん	sen	พัน, หนึ่งพัน
14	万	まん	man	หมื่น
15	億	おく	oku	ร้อยล้าน

ระบบตัวเลขในภาษาญี่ปุ่น

ถึงแม้ปัจจุบัน คนญี่ปุ่นจะนิยมใช้ตัวเลขอารบิกมากกว่าเลขจีน แต่การอ่านตัวเลขยังคงอิงตามระบบตัวเลขจีนอยู่ตั้งแต่สมัยโบราณ และยังมีลักษณะพิเศษที่ควรทราบก่อน ดังนี้

เลข 4 และ 7

โดยปกติ เลข 4 และ 7 จะอ่านว่า よん (yon) และ なな (nana) ตามลำดับ ซึ่งเป็นคำญี่ปุ่นโบราณ แต่จะมีบางกรณี เช่นการนับเดือนหรือปี ที่นิยมอ่านว่า し (shi) และ しち (shichi) ตามคำยืมจากภาษาจีนโบราณมากกว่า

เลข 0

และเมื่อพูดถึงเลข 0 เฉยๆ คนญี่ปุ่นใช้เลข 0 ในสองแนวคิด ปะปนกันไปในชีวิตประจำวัน คือ

- ① อ่านเลขศูนย์ว่า ゼロ (zero) ตามแนวคิดภาษาอังกฤษ ในความหมายว่าไม่มีเลยจริงๆ บอแม่
- ② อ่านเลขศูนย์ว่า れい (rei) ตามแนวคิดจากอักษรจีน (ตัว 零 ในตารางก่อนหน้า) ที่มีความหมายแฝงว่า เกือบจะไม่มีอยู่แล้ว

ปัจจุบัน การอ่านเลข 0 ว่า ゼロ (zero) กลายเป็นเรื่องปกติของคนญี่ปุ่น เนื่องจากคำว่า れい (rei) มักมีคำพ้องเสียงที่มีความหมายอื่นอยู่มาก หลายครั้งจึงเลี่ยงคำนี้เพื่อลดความกำกวมในการสนทนา

ลองตอบดูว่าเลข 0 ในข้อความต่อไปนี้ทั้ง 6 ข้อ ควรอ่านว่าอะไร

- ① 0点 (0 คะแนน) _____ ten
- ② 0.049 _____ ten _____ yon kyū
- ③ 0時 (0 นาฬิกา) _____ ji
- ④ 0°C (0 องศาเซลเซียส) (seshi) _____ do
- ⑤ 分割手数料 0% (ค่าธรรมเนียมผ่อนชำระ 0%) bunkatsu tesūryō _____ pāsento
- ⑥ 降水確率 0% (โอกาสเกิดฝนตก 0%) kōsui kakuritsu _____ pāsento

นี่ นั่น โน่น ไหน?

การใช้คำชี้ตำแหน่ง นี่, นั่น, โน่น, ไหน ฯลฯ ในภาษาญี่ปุ่น จะใช้หลักของคำว่า 「こ、そ、あ、ど」 โดยทั้งสี่ตัวอักษรนี้จะอยู่หน้าคำช่วย หรือคำต่างๆ โดยมีวิธีใช้และลักษณะคำดังนี้

- こ** **นี่** บอกสิ่งต่างๆ หรือข้อมูลที่อยู่ใกล้ตัวผู้พูด หรือพูดให้เหมือนว่าสิ่งนั้นอยู่ข้างหน้าตรงนี้
- そ** **นั่น** บอกสิ่งที่อยู่ห่างจากผู้พูดเล็กน้อย หรืออยู่ใกล้ผู้ฟัง หรือเป็นสิ่งที่รู้อยู่ฝ่ายเดียว
- あ** **โน่น** บอกสิ่งที่อยู่ห่างไกลจากตัวผู้พูด และผู้ฟัง หรือเรื่องที่นึกขึ้นมา ห่างไกลจากความเป็นจริง นึกจากความทรงจำ หรือเรื่องที่พูดแล้วนึกออก รู้กันทั้งสองฝ่าย
- ど** **ไหน** ใช้สำหรับแสดงคำถาม

	こ อยู่ใกล้เรา พูดเหมือนอยู่ใกล้	そ อยู่ห่างไปกลางๆ รู้อยู่ฝ่ายเดียว	あ อยู่ไกล รู้กันทั้งคู่	ど ไม่รู้ตำแหน่ง
บอกสิ่งต่างๆ	これ	それ	あれ	どれ
	อันนี้, นี่	อันนั้น, นั่น	อันนั้น, โน่น	อันไหน, ไหน
เชื่อมคำอื่น	この + N	その + N	あの + N	どの + N
วางหน้าคำนาม	__อันนี้, นี่	__อันนั้น, นั่น	__อันนั้น, โน่น	__อันไหน, ไหน
บอกตำแหน่ง	ここ	そこ	あそこ	どこ
	ที่นี่	ที่นั่น	ที่โน่น	ที่ไหน
บอกทิศทาง	こちら (こっち)	そちら (そっち)	あちら (あっち)	どちら (どっち)
	ทางนี้	ทางนั้น	ทางโน้น	ทางไหน
บอกลักษณะ	こんな + N	そんな + N	あんな + N	どんな + N
วางหน้าคำนาม	แบบนี้	แบบนั้น	แบบโน้น	แบบไหน
เสริมความหมาย	こう	そう	ああ	どう
ขยายกริยา	(ทำ)อย่างนี้	(ทำ)อย่างนั้น	(ทำ)อย่างโน้น	(ทำ)อย่างไร, ยังไง

คำพูดทั่วไปในชีวิตประจำวัน

おはようございます	ohayō gozaimas(u)	อรุณสวัสดิ์ครับ/ค่ะ
こんにちは	konnichi wa	สวัสดีครับ/ค่ะ
こんばんは	komban wa	สวัสดีครับ/ค่ะ (ตอนเย็น)
おやすみなさい	oyasumi nasai	ราตรีสวัสดิ์ครับ/ค่ะ
ありがとうございます	arigatō gozaimas(u)	ขอบคุณครับ/ค่ะ
さようなら・さよなら	sayōnara / sayonara	ลาก่อนครับ/ค่ะ
またです	mata des(u)	ไว้เจอกันครับ/ค่ะ
<small>らいしゅう</small> また来週です	mata raishū des(u)	เจอกันสัปดาห์หน้าครับ/ค่ะ
<small>あした</small> また明日です	mata ashita des(u)	เจอกันพรุ่งนี้ครับ/ค่ะ
はじめまして	hajime mashite	ยินดีที่ได้รู้จักครับ/ค่ะ
<small>なまえ</small> お名前は？	onamae wa?	ชื่ออะไร?
<small>なん</small> 何ですか	nan des(u) ka	อะไรครับ/ค่ะ
_____です	_____des(u)	_____ครับ/ค่ะ
_____と _____い _____います	_____to īmas(u)	ชื่อ_____ครับ/ค่ะ
_____と _____もう _____申します	_____to mōshimas(u)	ชื่อ_____ครับ/ค่ะ (สุภาพมาก)
よろしくおねがいします	yoroshiku onegai shimas(u)	ฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ/ค่ะ